

[Bertel Dahlgaard.]

den krig, i hvilken Danmark, fordi vi valgte fri handel fremfor beskyttelse, fik en meget stor forøgelse af Danmarks velstand, og der var såvist ikke lighed på toldens område.“

Med andre ord, venstres ordfører, ordføreren for det parti, den højtærede minister erklærede sig enig med, præciserede netop, at han aldeles ikke så paritet med udenlandske toldsatser som en betingelse for liberaliseringen. Jeg tror, at den højtærede indenrigsminister herefter skulle holde op med at reparere på uheldet; forsøget er mislykkedes. Jeg skal iøvrigt gerne føje til, at jeg bruger ikke meget i disse år at drage gamle udtalelser frem fra anden side, men på den anden side skal der jo være en vis overensstemmelse mellem ord og handling, når man har benyttet ordene til at søge tilslutning i befolkningen, men altså, som det viser sig, på et grundlag, som man ikke vil vedstå.

Den højtærede finansministers økonomiske betragtninger påhørte jeg med megen tilfredshed. Den højtærede finansminister afviste ikke mine betragtninger på det finansielle område. Der findes altså, som jeg sagde, en vis margin i de af ministeren på finansloven foreslåede skatter. Den højtærede minister afviste ikke tanken om en vis strækning af de militære bevillinger over en længere periode. Jeg synes, den højtærede minister i høj grad på disse områder var modtagelig for ræsonnementer, og det takker jeg for, idet jeg samtidig minder om, at på den finanslov, som vi for kort tid siden vedtog for indeværende finansår, er afsat 240 mill. kr. til imødegåelse af udgifterne på tillægsbevillingsloven for indeværende år, og hvis den højtærede finansminister nu anvender en Jensen-Broby'sk sparsommelighed i det år, vi er inde i, er der jo ikke tvivl om, at så vil også nogle af disse 240 mill. kr. kunne bidrage til den overbudgettering, som den højtærede minister ønsker.

Endnu har jeg et par ord i anledning af ministerens udtalelser om beskæftigelse og produktion. Vi kan vel være enige om det rent faktiske, at produktionen efter års fremgang nu desværre er stagnerende. Ministeren gav den oplysning — og belyste den ved tal —, at selve beskæftigelsen igen var i fremgang, men her vil jeg dog ud fra et rent nationaløkonomisk synspunkt minde om, at man ikke må glemme, at denne beskæftigelsesfremgang har sin årsag i fremme af militære anlæg, altså beskæftigelse, som ikke øger landets produktive kraft fremefter.

Den højtærede minister omtalte Pariserdeklarationen om, at man i Vesteuropa måtte

regne med 25 pct.s produktionsfremgang i de kommende 5 år, og det fremgik tydeligt, at den højtærede minister egentlig ikke var stolt af, at den danske udenrigsminister og forsåvidt også han selv havde deres navne stående under denne deklaration. Ministeren siger meget rigtigt, at denne deklaration om de 25 pct.s produktionsfremgang ikke gjaldt specielt Danmark eller måske slet ikke Danmark, den gjaldt Vesteuropa som helhed. Men her vil jeg gerne minde den højtærede finansminister om, at baggrunden for, at man fremsatte udtalelsen om muligheden for de 25 pct.s produktionsfremgang i Vesteuropa i de kommende 5 år, var den, at man dermed mente at kunne sige til den vesteuropæiske befolkning, at så var der mulighed for at bære de vældige oprustningsbyrder, som kommer for Vesteuropa i denne periode. Nu vil den højtærede finansminister med sin stærke logik let kunne se, at når man som baggrund for deklarationen erkender, at Danmark ikke har denne mulighed for produktionens forøgelse, som man regner med for visse vesteuropæiske lande, så bliver deltagelsen i oprustningen økonomisk så meget farligere netop for Danmark. Det er dette, jeg stadig har prøvet på at få mennesker til at indse. Netop Danmarks særlige økonomiske, produktionsmæssige og handelsmæssige situation medfører, at man må forlange en større hensyntagen til Danmark på disse områder, end der hidtil er vist.

Til slut blot dette: jeg forstod på den højtærede landbrugsminister i dag, at han eller regeringen ikke vil tage noget initiativ i problemet om prisbindingerne. Det havde jeg heller ikke ventet, men det er jo netop baggrunden for, at jeg i går bebudede, at vi fra det radikale venstre selv vil tage et initiativ under de kommende forhandlinger i udvalget.

Efter denne forhandling her i tinget kan man dog vist sige, at der er nogenlunde klarhed over, og regeringen må også være enig deri, at prisbindingernes ophævelse medfører et stigende pristal, stigende produktionsomkostninger, noget, ingen af os anser for ønskeligt. Vi fra vor side erkender, at prisbindingerne med de nuværende virkninger ikke kan opretholdes. Der foreligger virkelig her en opgave, der skal løses, og som er oplagt egnet til overvejelse i et kommende udvalg, og jeg går foreløbig ud fra, at den høje regering er klar over, at man her bør vise imødekommenhed overfor saglige forslag. Det af socialdemokratiet nu for et øjeblik siden fremsatte forslag vil så naturligt indgå i de forhandlinger. (Formanden rejser sig). Jeg ved ikke, højtærede hr. formand, om jeg